

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 19. februar 2014
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Peter Bartholin
Sagsnr.: 2014-733-0111
Dok.: 1043454

GRUND- OG NÆRHEDSNOTAT

Vedrørende Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager*

KOM (2013) 821 endelig

Resumé

Forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget er en del af en lovgivningspakke, hvorved der lægges op til at indføre fælles minimumsregler for processuelle rettigheder i straffesager. Forslaget fastsætter minimumsregler om bl.a. uskyldsformodningen, offentlige udtalelser om skyldsspørgsmålet, bevisbyrde og beviskrav, retten til ikke at inkriminere sig selv og til ikke at samarbejde, retten til ikke at udtale sig samt retten til at være til stede under retssagen. Da forslaget er omfattet af retsforbeholdet, har det hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Det er regeringens foreløbige vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side er man positivt indstillet over for intentionerne om på EU-plan at styrke mistænkte og tiltalte processuelle rettigheder i straffesager. Forslaget indeholder dog visse elementer, som rejser væsentlige spørgsmål i relation til regulering af grundlæggende straffeprocessuelle principper.

* Forslaget er fremsat efter TEUF, tredje del, afsnit V. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Lissabon-traktaten, finder derfor anvendelse, hvilket indebærer, at foranstaltningerne ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

1. Baggrund

Rådet (retlige og indre anliggender) vedtog den 30. november 2009 en såkaldt køreplan med henblik på at styrke den mistænkte eller tiltaltes proceduremæssige rettigheder i straffesager, hvorefter der skal vedtages foranstaltninger vedrørende de mest grundlæggende processuelle rettigheder, og Kommissionen blev opfordret til at fremlægge de nødvendige forslag hertil. Rådet gav i den forbindelse udtryk for, at der endnu ikke var blevet gjort nok på EU-plan til at sikre individets grundlæggende rettigheder under straffesager.

I det flerårige arbejdsprogram inden for retlige og indre anliggender (Stockholm-programmet), som medlemsstaterne vedtog i december 2009, fremhæves bl.a. betydningen af individets rettigheder i straffesager som en grundlæggende værdi i EU, der er væsentlig for opretholdelse af den gensidige tillid mellem medlemsstaterne og offentlighedens tillid i EU. I Stockholm-programmet omtales køreplanen som en integreret del af det flerårige program, og Kommissionen opfordres til at fremsætte forslag til gennemførelse heraf samt at undersøge flere aspekter af mistænkte og tiltaltes processuelle minimumsrettigheder og vurdere, om andre spørgsmål, f.eks. uskyldsformodningen, skal behandles for at fremme et bedre samarbejde på dette område.

Som led i gennemførelsen af køreplanen er der vedtaget tre retsakter. Det drejer sig om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU om retten til tolke- og oversættelsesbistand, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU om ret til information under straffesager og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordrer og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen.

Som yderligere led i gennemførelsen af køreplanen har Kommissionen den 27. november 2013 fremlagt nærværende forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager.

Forslaget er fremlagt som en del af en pakke, der tillige omfatter de samtidigt fremsatte forslag til et direktiv om foreløbig retshjælp til mistænkte eller tiltalte, der frihedsberøves, og retshjælp i sager angående europæiske arrestordrer (KOM (2013) 824 endelig) og et direktiv om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager (KOM (2013) 822 endelig), der behandles i særskilte notater.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat under henvisning til TEUF artikel 82, stk. 2, litra b, i traktatens tredje del, afsnit V, hvorefter der i den udstrækning, det er nødvendigt for at lette den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension, kan fastsættes minimumsregler for enkeltpersoners rettigheder inden for strafferetsplejen. Direktivforslaget skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294).

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

2. Indhold

2.1. Generelt

Direktivforslaget fastsætter minimumsregler om visse aspekter af uskyldsfornodningen og retten til at være til stede under retssagen og har til formål at fremme retten til en retfærdig rettergang.

Forslaget skal ses i sammenhæng med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EU-charteret), navnlig artikel 6, 7 og 48, der baserer sig på artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende fortolkningen heraf.

Det følger af forslaget, at ingen af forslagets bestemmelser må fortolkes således, at det indebærer en begrænsning i eller undtagelse fra de rettigheder eller retssikkerhedsgarantier, der er forankret i EU-chartret, andre rele-

vante folkeretlige regler, herunder EMRK, eller nationale retsregler, der giver et højere beskyttelsesniveau.

Forslaget finder anvendelse på fysiske personer, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, indtil sagens endelige afslutning. Juridiske personer, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, er derimod ikke omfattet af forslaget.

2.2. Visse aspekter af uskyldsformodningen

Forslaget indeholder følgende bestemmelser om uskyldsformodningen og visse aspekter i tilknytning hertil:

Uskyldsformodningen

En mistænkt eller tiltalt skal ifølge forslaget anses for uskyldig, indtil det modsatte er bevist i overensstemmelse med loven.

Offentlige udtalelser om skyldsspørgsmålet

En mistænkt eller tiltalt må ifølge forslaget ikke i offentlige udtalelser eller afgørelser fra offentlige myndigheder omtales som skyldig i et strafbart forhold, inden der er sket domfældelse. Medlemsstaterne skal sikre, at der træffes passende foranstaltninger, hvis dette ikke respekteres.

Bevisbyrde og krav til bevisernes styrke

Bevisbyrden for tiltaltes skyld påhviler ifølge forslaget anklagemyndigheden. Dette berører ikke en domstols eventuelle beføjelse til af egen drift at oplyse sagens faktiske omstændigheder.

Det skal sikres, at enhver formodning, der bevirker, at bevisbyrden overgår til den mistænkte eller tiltalte, er tilstrækkelig tungtvejende, og at en sådan formodning kan afkræftes. Det er tilstrækkeligt til afkræftelse af formodningen, at forsvareren fremlægger materiale, der giver anledning til rimelig tvivl om den mistænkes eller tiltaltes skyld.

En mistænkt eller tiltalt skal frifindes, hvis en domstol ved vurderingen af skyldsspørgsmålet finder, at der er rimelig tvivl om den pågældendes skyld.

Retten til ikke at inkriminere sig selv og til ikke at samarbejde

En mistænkt eller tiltalt har ifølge forslaget ret til ikke at inkriminere sig selv og til ikke at samarbejde. Dette bør dog ikke gælde i forhold til bevismateriale, der kan opnås fra den mistænkte eller tiltalte ved anvendelse af lovlige tvangsindgreb.

Hvis en mistænkt eller tiltalt vælger ikke at inkriminere sig selv eller ikke at samarbejde, må dette ikke på et senere tidspunkt under sagen bruges imod den pågældende eller betragtes som en bekræftelse af de faktiske omstændigheder.

Bevismateriale, som er tilvejebragt i strid med forslagets bestemmelser om retten til ikke at inkriminere sig selv og til ikke at samarbejde, må ikke tages i betragtning, medmindre anvendelse af dette materiale ikke er til hinder for en retfærdig rettergang.

Retten til ikke at udtale sig

En mistænkt eller tiltalt har i forbindelse med politiets eller andre retshåndhævende eller judicielle myndigheders afhøringer ifølge forslaget ret til ikke at udtale sig om den strafbare handling, som den pågældende er mistænkt eller tiltalt for at have begået. Den mistænkte eller tiltalte skal straks informeres om denne ret samt om indholdet og retsvirkningerne heraf.

Hvis en mistænkt eller tiltalt vælger ikke at udtale sig, må dette ikke på et senere tidspunkt under sagen bruges imod den pågældende eller betragtes som en bekræftelse af de faktiske omstændigheder.

Bevismateriale, som er tilvejebragt i strid med forslagets bestemmelser om retten til ikke at udtale sig, må ikke tages i betragtning, medmindre anvendelse af dette materiale ikke er til hinder for en retfærdig rettergang.

2.3. Retten til at være til stede under retssagen

Det følger af forslaget, at en mistænkt eller tiltalt har ret til at være til stede under retssagen.

Medlemsstaterne kan dog tillade, at domstolene kan træffe afgørelse om skyldsspørgsmålet i den mistænkte eller tiltaltes fravær, hvis den pågældende enten i rette tid blev tilsagt retsmødet og blev underrettet om, at der

kunne træffes afgørelse i sagen i tilfælde af udeblivelse, eller var bekendt med, at en straffesag var berammet, og havde givet rettergangsfuldmagt til en advokat, som forestod dennes forsvær.

Selv om betingelserne for at afsige en udeblivelsesdom ikke er opfyldt, kan der ske fuldbyrdelse af en strafferetlig afgørelse, hvis den pågældende efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt er blevet informeret om retten til genoptagelse eller anke, enten udtrykkeligt erklærer, at afgørelsen ikke anfægtes, eller ikke anmoder om genoptagelse eller anker inden for en rimelig frist.

Hvis der afsiges udeblivelsesdom uden, at de anførte betingelser er opfyldt, har den domfældte ret til genoptagelse af sagen, hvor den pågældende har ret til at være til stede, og hvor der er mulighed for en fornyet prøvelse af sagens realitet.

2.4. Øvrige bestemmelser

Det følger af forslaget, at medlemsstaterne skal sikre, at den mistænkte eller tiltalte har adgang til et effektivt retsmidler, hvis den pågældendes rettigheder efter direktivet tilsidesættes.

Endvidere indeholder forslaget bestemmelser om gennemførelse og ikrafttræden. Det følger heraf bl.a., at medlemsstaterne hvert tredje år skal indsende oplysninger til Kommissionen om, hvordan rettighederne i direktivet er blevet udmøntet.

3. Gældende dansk ret

3.1. Uskyldsformodningen

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er fra 1950, blev ratificeret af Danmark i 1953. Siden er der vedtaget en række tillægsprotokoller til konventionen. Enhver stat, der har ratificeret konventionen, er forpligtet til at rette sig efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i enhver sag, som de er parter i, jf. konventionens artikel 53.

Konvention er inkorporeret i dansk ret ved lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer, og konventionen er således en del af dansk ret. Dette indebærer, at danske bestemmelser i bl.a. retsplejeloven altid skal fortolkes og ses i lyset af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Uskylsformodningen, som er fastlagt i konventionens artikel 6, stk. 2, er ikke udtrykkeligt reguleret i retsplejeloven, men er et grundlæggende princip i dansk strafferetspleje. Nogle af de af Menneskerettighedsdomstolen udledte fortolkninger af artikel 6, stk. 2, er dog lovfæstet i retsplejeloven, jf. bl.a. pkt. 3.2. nedenfor.

3.2. Udtalelse om skyldsspørgsmålet

Det følger af retsplejelovens § 1016 a, at ingen, som i embeds medfør er beskæftiget med en straffesag, må udtale sig uden for retten til offentligheden angående skyldsspørgsmål, så længe sagen ikke er pådømt eller bortfaldet.

Bestemmelsen gælder efter forarbejderne bl.a. dommere, anklagere, politi og den valgte forsvarer. Bestemmelsen udelukker dog ikke, at politiet giver pressen faktiske oplysninger, f.eks. for at rense en person for urigtige rygter, men oplysningerne må ikke være ledsaget af en skyldbedømmelse.

3.3. Bevisbyrden og bevisbedømmelsen

I straffesager gælder principperne om bevisumiddelbarhed og mundtlighed. Endvidere er grundsætningen om bevisbedømmelsens frihed for strafferetsplejens vedkommende fastslået i retsplejelovens § 880, 2. pkt., hvoraf det fremgår, at bedømmelsen af bevisernes vægt ikke er bundet af lovrregler. Dommeren skal frit kunne skønne over bevisværdien af det bevismateriale, der lovligt er blevet forelagt under hovedforhandlingen. Dette gælder såvel vægten af hvert enkelt bevis i sagen som den samlede afvejning af alle de fremlagte beviser.

Ved beviskrav forstås efter dansk ret den grad af sikkerhed, der på grundlag af bevisførelsen skal være opnået, for at et bestemt forhold kan anses for bevist. Hovedreglen i straffesager er, at tiltaltes skyld skal være sandsynliggjort i en sådan grad, at der ikke består en rimelig tvivl herom. Hvis der efter bevisførelsen og bevisvurderingen består en rimelig tvivl om tiltaltes skyld, skal der ske frifindelse (princippet om ”in dubio pro reo”).

I straffesager påhviler bevisbyrden anklagemyndigheden, hvilket vil sige, at anklagemyndigheden skal føre bevis for, at den pågældende er skyldig. Heri ligger også, at det er anklagemyndighedens opgave at sørge for en så udtømmende bevisførelse som muligt. Grundsætningen om, at anklage-

myndigheden har bevisbyrden, er dog ikke uden modifikationer. Tiltalte kan komme i en situation, hvor bevisbyrden reelt rykker over på vedkommende. Som det fremgår nedenfor under pkt. 3.5., kan der således opstå situationer, hvor anklagemyndigheden har fremlagt faktuelle beviser, som indebærer, at tiltaltes undladelse af at afgive en rimelig forklaring på tilstedeværelsen af disse beviser efter omstændighederne tillægges betydning som bevis.

3.4. Retten til ikke at udtale sig

Forbuddet mod selvinkriminering er lovfæstet i dansk ret. Det følger således af retsplejelovens § 752, stk. 1, at sigtede – inden politiet afhører den pågældende – udtrykkeligt skal gøres bekendt med sigtelsen og med, at vedkommende ikke har pligt til at udtale sig. Politiet kan foretage afhøringer, men kan ikke pålægge nogen at afgive forklaring. Ved afhøring i retten under efterforskningen finder § 752 tilsvarende anvendelse, jf. retsplejelovens § 754, stk. 1. Ved afhøringer i retten under hovedforhandlingen skal rettens formand gøre tiltalte bekendt med, at tiltalte ikke har pligt til at udtale sig, og spørge om tiltalte er villig til at afgive forklaring, jf. retsplejelovens 861, stk. 1, og § 863, stk.1.

Denne rettighed skal ses i lyset af, at det som anført er anklagemyndigheden, der har bevisbyrden i straffesager, og at sigtede eller tiltalte således ikke har og ikke kan pålægges nogen bevisbyrde. Sigtede eller tiltalte har ikke pligt til at udtale sig eller på anden måde frivilligt bidrage med oplysninger til sagens opklaring, men udtaler den sigtede eller tiltalte sig under sagen, kan udtalelserne bruges som bevis eller til sandsynliggørelse af sigtedes eller tiltaltes skyld.

Den omstændighed, at sigtede eller tiltalte vælger ikke at udtale sig, indebærer ikke et bevis for skyld. I praksis vil det dog kunne skabe en formodning for skyld i de tilfælde, hvor anklagemyndigheden har bevist et faktum, som sigtede eller tiltalte naturligt ville være den eneste til at imødegå ved at afgive forklaring eller fremlægge oplysninger.

Endvidere fremgår det af retsplejelovens § 171, stk. 2, nr. 1, om vidnepligt, at der bl.a. ikke er pligt til at afgive forklaring som vidne i retten, hvis forklaringen antages at ville udsætte vidnet selv for straf eller tab af velfærd.

3.5. Retten til at ikke fremlægge belastende beviser

Som anført er det et grundlæggende princip i dansk ret, at anklagemyndigheden har bevisbyrden. Den sigtede eller tiltalte kan således ikke tvinges til selv at fremlægge bevismateriale, der kan skade den pågældendes sag. Derimod er der intet til hinder for, at anklagemyndigheden fremlægger beviser, som er indhentet ved hjælp af tvangsindgreb, f.eks. ved hjælp af telefonaflytning, ved legemsindgreb eller legemsundersøgelse, ransagning, beslaglæggelse mv.

3.6. Tiltaltes ret til at være til stede under retssagen

Det følger af retsplejelovens § 853, at den tiltalte personligt skal være til stede i retten under hele hovedforhandlingen, indtil sagen er optaget til dom, medmindre andet er bestemt i loven. Rettens formand kan dog tillade tiltalte at forlade retten, før sagen er optaget til dom, hvis det findes ubetænkeligt, at tiltalte ikke er til stede.

For så vidt angår ankesager følger det af retsplejelovens § 921, stk. 1, at tiltalte har ret til at deltage i retsmøder vedrørende behandling af anken.

3.7. Udeblivelsessager

Som anført ovenfor har tiltalte ret til at være til stede under hovedforhandlingen, og udgangspunktet er, at sagen udsættes, hvis tiltalte udebliver.

Retsplejelovens § 855, stk. 2, indeholder regler om sagens delvise fremme med bevisførelse uden tiltaltes tilstedeværelse. Heraf fremgår det, at retten i de situationer hvor tiltalte – til trods for lovlig indkaldelse og uden oplyst lovligt forfald – udebliver, kan bestemme, at der skal ske afhøring af vidner og syns- og skønsmænd, der er mødt, hvis det findes foreneligt med hensynet til tiltalte, og hvis udsættelse af afhøringen vil være til væsentlig ulempe for de mødte eller medføre væsentlig udsættelse af sagen. Afhøring kan dog kun ske, hvis tiltaltes forsvarer er mødt.

I særlige tilfælde kan hovedforhandlingen fremmes til dom, selv om tiltalte er udeblevet. Reglerne om udeblivelsesdomme findes i retsplejelovens § 855, stk. 3. Heraf fremgår det, at en domsforhandling kan gennemføres i tiltaltes fravær, hvis retten ikke finder tiltaltes tilstedeværelse nødvendig, 1) når tiltalte er undvejet, efter at anklageskriftet er forkyndt for den pågældende, 2) når tiltalte efter at være mødt ved sagens begyndelse har forladt retten uden rettens tilladelse, 3) når der under sagen alene er spørgsmål om ubetinget fængselsstraf i 6 måneder eller derunder, konfiskation,

rettighedsfrakendelse eller erstatning, og tiltalte har givet samtykke til gennemførelse af hovedforhandlingen, 4) når tiltalte ikke idømmes en højere straf end ubetinget fængsel i 3 måneder eller andre retsfølger end konfiskation, førerretsfrakendelse eller erstatning, eller 5) når retten skønner, at behandlingen af sagen utvivlsomt at ville føre til tiltaltes frifindelse.

Medmindre tiltalte har samtykket heri, kan hovedforhandlingen alene fremmes i de i stk. 3, nr. 4 anførte tilfælde, hvis tiltalte har været lovligt indkaldt, og det fremgår af indkaldelsen, at udeblivelse uden oplyst lovligt forfald kan medføre, at tiltalte dømmes for de forhold, som tiltalen angår, jf. retsplejelovens § 855, stk. 4.

Efter retsplejelovens § 897, stk. 1, kan retten – bl.a. hvis tiltalte udebliver uden oplyst lovligt forfald – når der ikke under sagen er spørgsmål om højere straf end bøde, og omstændigheder ikke findes at tale imod, behandle sagen, som om tiltalte har tilstået det forhold, som den pågældende er tiltalt for.

For så vidt angår ankesager kan sagen ifølge retsplejelovens § 921, stk. 2, behandles, selv om tiltalte ikke møder, hvis anken ikke omfatter beviserne for tiltaltes skyld. Dette gælder dog kun, hvis tiltaltes forsvarer er mødt.

3.8. Genoptagelse af udeblivelsesdomme

Det fremgår af retsplejelovens § 987, stk. 1, 1. pkt., at en udebleven tiltalt, der er blevet domfældt uden, at anke til landsretten kan finde sted, kan begære sagen genoptaget til ny forhandling, når den pågældende godtgør at have haft lovligt forfald og af omstændigheder, der ikke kan tilregnes vedkommende, har været forhindret fra i tide at anmelde dette, eller at stævning ikke er kommet til domfældtes kundskab.

Selv om de anførte betingelser ikke er opfyldt, kan en sag endvidere begæres genoptaget til ny forhandling, hvis domfældte er idømt en ubetinget fængselsstraf, der ikke er højere end 3 måneder eller andre retsfølger end konfiskation, førerretsfrakendelse eller erstatning, jf. retsplejelovens § 987, stk. 3.

En ankesag, der er afvist på grund af tiltaltes udeblivelse, kan genoptages under de i stk. 1, 1. pkt. anførte betingelser, jf. § 987, stk. 5, 1. pkt. Er en anke afvist som følge af, at anklageskriftet eller indkaldelsen ikke på sædvanlig måde har kunnet forkyndes for tiltalte, fordi denne har skiftet bopæl

eller opholdssted uden at give den nødvendige meddelelse herom, jf. retsplejelovens § 920, stk. 3, kan tiltalte begære genoptagelse, hvis han godtgør, at det skyldes ham utilregnelige omstændigheder, at anklageskrift eller stævning ikke på sædvanlig måde har kunnet forkyndes, jf. § 987, stk. 5, 2. pkt.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget er som nævnt fremsat efter TEUF artikel 82, stk. 2, litra b, der er omfattet af det danske retsforbehold. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af direktivforslaget, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Forslaget har derfor hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Der er endnu ikke foretaget høring over forslaget.

Forslaget vil blive sendt i høring hos følgende myndigheder og organisation:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Procesbevillingsnævnet, Domstolsstyrelsen, Rigspolitiet, Rigsadvokaten, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Politiforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Danske Advokater, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden.

Høringsfristen vil blive fastsat til den 24. marts 2014.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har om nærhedsprincippet anført, at formålet med forslaget ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne. Kommissionen har i den forbindelse bl.a. anført, at der er betydelige forskelle i medlemsstaternes processuelle regler med hensyn til retten til at blive anset for uskyldig og visse aspekter i tilknytning hertil, hvilket fører til manglende tillid mellem de retslige myndigheder i EU. Fastsættelse af fælles mini-

mumsregler herom vil styrke medlemsstaternes tillid til straffesystemerne i andre medlemsstater, hvilket vil fremme gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Sådanne fælles minimumsregler vil tillige medvirke til at fjerne hindringer for borgernes frie bevægelighed overalt på medlemsstaternes område. Dette mål kan ifølge Kommissionen bedre gennemføres på EU-plan.

Det er regeringens foreløbige vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser fra de øvrige medlemsstater til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man positivt indstillet over for intentionerne om på EU-plan at styrke mistænkte og tiltaltes processuelle rettigheder i straffesager. Forslaget indeholder dog visse elementer, som rejser væsentlige spørgsmål i relation til regulering af grundlæggende straffeprocessuelle principper. På nuværende tidspunkt – hvor der endnu ikke er foretaget høring over forslaget – findes der imidlertid ikke at burde tages endelig stilling til de enkelte elementer i forslaget.

9. Orientering af Folketingets udvalg

Grundnotatet sendes – ud over til Folketingets Europaudvalg – til Folketingets Retsudvalg.